

ZPRÁVA 08 : 11.5.2014

Lesní rybníček

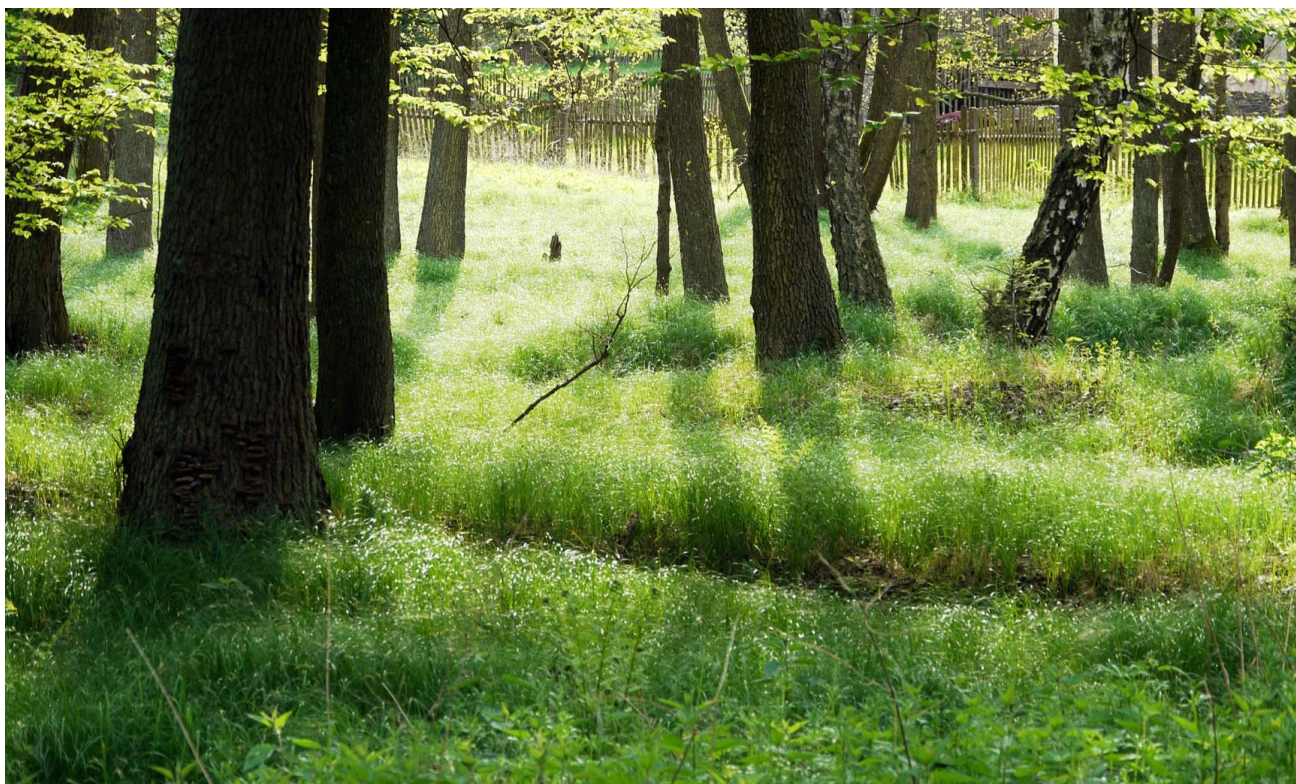
Tato zpráva se týká jenom 5. (poslední) tůňky-lesního rybníčku, a to hlavně proto, že okolní les je jako z pohádky. Jen a jen jemná lesní tráva, koberec, který musí fascinovat úplně každého, kdo jde kolem. Můžeme si myslet, že to je to pravé místo, kde za svitu měsíce tančí lesní víly. Naštěstí jde o mokřad, takže nehrozí, že ji tam pošlapou něčí boty.

Nááádhera, posuďte sami :

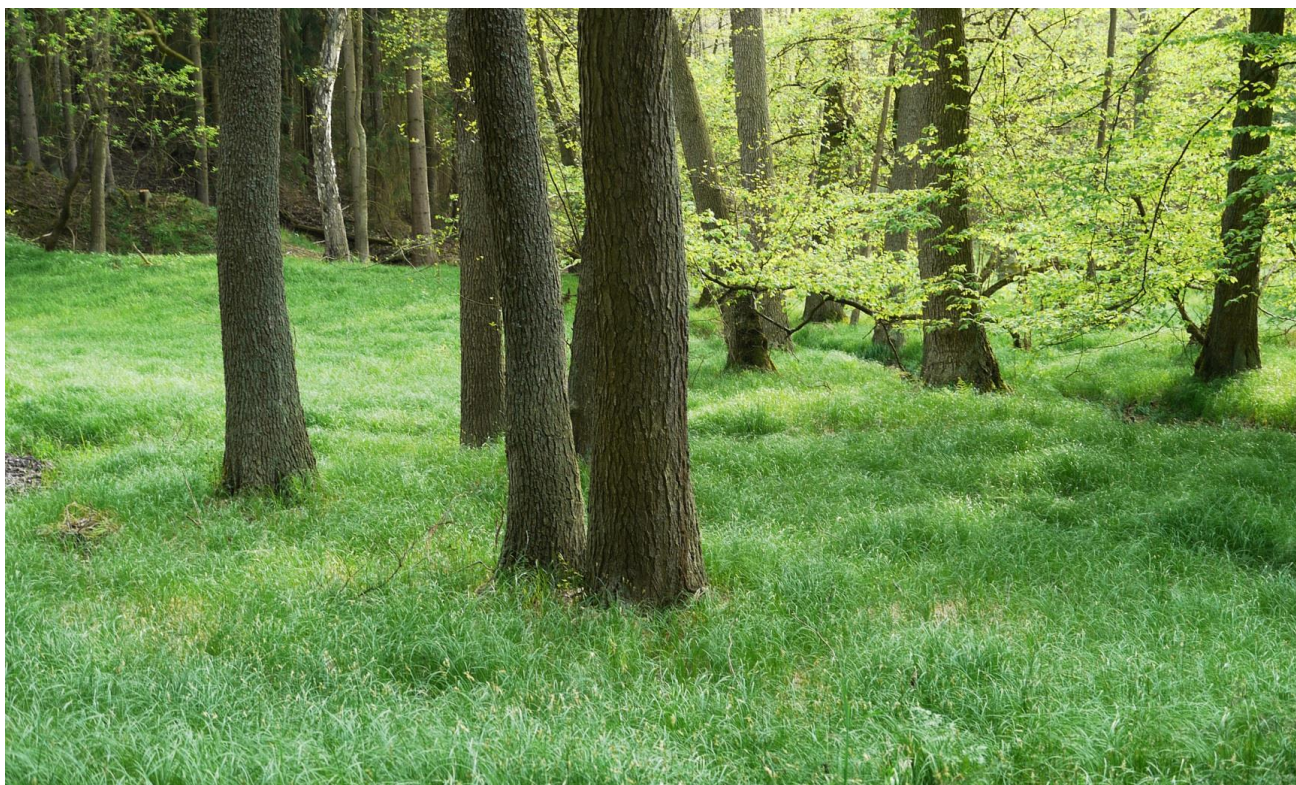

Je to nevídané, bohužel zatím nevím, o jakou trávu jde.

Les plný slunce :

Nádhera na dosah, jen mít oči s sebou.

Nepřijeli jsme sem jen pátrat po lesních vílách, ale také pokračovat v práci.

Pod pokácenými smrky zůstalo velké množství malých semenáčů, které by jednou opět bránily přístupu slunce. Hodně jich ovšem poškodila těžba a také vjezd bagru při čištění dna. Těch, co zůstaly, nám přišlo tak líto, takže jsme se rozhodli je postupně přesázet jinam, přestože je takových náletových stromků plný les.

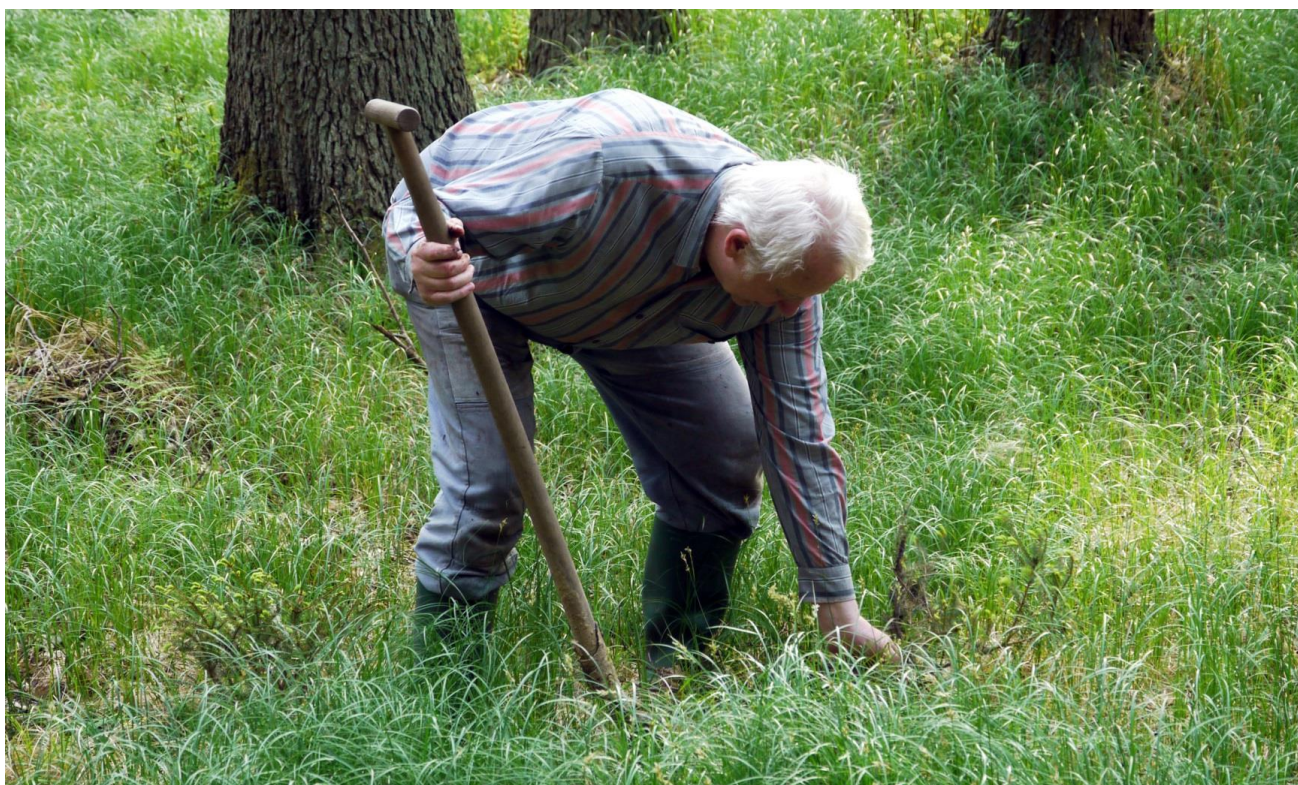

Hledali jsme místo o kus dál, vlhké, aby se stromky ujaly.

Třeba zde:

... a pěkně umáčknout !

A další, a další Kdybychom je vysekli křovinořezem, nikdo by nevěděl nic, jen my bychom měli pocit škůdců.

Ráda bych poděkovala manželovi, který trpělivě vykonává vše (však má v našem NaPaLo funkci MiPVD- ministr práce všeho druhu ☺), co si vymyslím já (ne nadarmo MiSFN – ministryně Sci-Fi nápadů). Někdy je to, pravda, „Itálie“, kdy si myslím, že jestli mě nezabije teď, tak už nikdy. Víím, že nikdo jiný by se mnou na hru o národním parku nepřistoupil a hlavně se na ní fyzicky nepodílel.

Tato zpráva je také úvahou, zamyšlením. Přiměl mě k ní rozhovor dvou cyklistů, kteří zastavili u tůní, opřeli kola o naučné tabule a usedli na dva pařezy u horní tůňky. Celi určeni, neboť toho dne, jak měli v plánu, udělají ještě o 20 kiláků víc než včera. Jistě proto, aby se zocelili a zpevnili své bicepsy, tricepsy a kdovíjaké ještě „cepsy“. Popili zřejmě nějaký energetický drink a znovu na kola ! Podívali se vůbec alespoň do korun stromů? Přišlo mi jich líto. Alespoň, že nám tam nenechali prázdné lahvičky od nápoje, a to nejspíš proto, že jsme tam byli i my. Den předtím tam spokojená rodinka s dětmi nechala na krásně posekané ploše slupky od oloupaných pomerančů a papíry od sušenek. Ach jo! Pokaždé se raduji, že jsme tam nenechali udělat lavičku, jak jsme měli původně v plánu. Kde se v nás lidech stala chyba?

Chce to slézt z kola, odložit trekingové hole, zastavit běh a sejít z cesty kousek dál. A hlavně se dívat, ne na to, kde si neumažeme tenisky, ale kolem sebe. Stojí to za to, nemyslíte?

J. Hepová–MiSFN